

VLADIMÍR HOLAN

TRIUMF SMRTI

MELANTRICH PRAHA

TANEC VE VYHNANSTVÍ

Fontány vlahých večerů pod horou a pod městem,
ještě si vzpomínám,
když broskve dokvetly, zůstalo ticho deštěm,
za ploty blýskalo a za olšemi tam,

rozprchl jsem se v okamžiky mráčeků smutečních,
líbaje oheň blankytu,
prastaré léto na hodinách slunečních
podobalo se hasnoucímu portretu

abroucišelestili v konvalinkách, když je pod mrakem
a když nás navštěvují
zemřelé dívky drahým přízrakem,
Viktorko, Viktorko, mám půlnoc od těch dob —

je tma. V tajemství dlouze jediným s tím počtem zápasím
a je to stud,
jenž odtud rozvíjí svou růži,
leč voní odjinud?

PC 1713
0 99264

Krajka knihovna
Čes. Budějovice

264

VEŘEJNÁ MĚSTSKÁ KNIHOVNA
DRA. A. ZÁTKY v ČES. BUDĚJOVICÍCH.
inv. č.: 18733, sig. 3399/17

Rozhrnu rákosí, a potápky, mé štěstí,
je vidět oknem jezera,
hluboko, hluboko a také na výsosti
těch ptáků let mne mlčky ovíval.

V učení kruhů střed se žákem zdál, leč do horečky leptal
tonoucí puls až v obraz zničený . . .
Noci, noci!, v nichž každý schod mi šeptal,
zimoztráz promlouval, klen volal, vrchy křičely.

Jak bych tě zřel, pěstoune barev prudkých, Vlamincku,
rej přímých štětců tvých,
na kraji léta obzor padal v paletu
stupnicí tónů kosmo kladených —

bylo mi dvanáct let. Slunce vyhlíželo jak archiv starý
svítící pavučinou,
na výšku dítěte chvěly se: svátek, dary,
hrál světly mošt opilou partituru stinnou,

ciferník radniční hlásal věčně svých sedm hodin,
svítalo, přísahám,
a milostenky v kmentu pluly stříbrem hladin,
hvězd lyra zářila, sov plachý hrad.

Za tenkou stěnou pokoje slyšet je kroky v papučích
za časného kuropění,
v čarovných obrysech se střelec na silnici mih',
měl ústa pobožná pro tiché klení,

a hra a hra ta proměnila
v osvobodivý tanec každý sval
a denním líčkem do mne snila,
co ze sebe jsem v úsvit zardíval . . .

Navrátil bych se tiše rád, teď když jen prudký
ohyb na cestě vzpomínky v čas snový
zdůrazní každou nepatrnost, všechny útky
jež padly do osnovy,

yní, kdy pomačkanou látku chvíle
ne a ne přihladit.
A přece kdys . . . (buď svěžestí či v síle)
směl's bodem chápat, určovat a jít,

ve smíchu otec tůkal malíčkem na prachovnici
a na psa volal v dál,
v ten čas již sluky koketují s večernicí,
v ten čas se učíš listům, když květ opadal,

za jedné z dobrodružných toulek přijdeš v chmelnice
za necelé tři dny;
nemáš kde přespat, elegická klíčnice
na zámku uzavře tě v pověst komnaty,

pekařský vůz se něžně kymácel. Nejasný smutek zval
pianissimem těž,
jako by do světla již nyní, nyní vál
vítr určený noci, ach, na vše to vzpomeneš,

květ' netřesk na hřbitově uprostřed monogramů
za průsvitného klekání, zemřelých
pár holoubat jsem dostal toho dne pro radost z nich,
skoro jak prs cítívám dosud jejich zlekání.

A plynul čas. Pak s láskou orly kreslival
jsem ve prach zrcadla,
zatím co venku víchr s vikýři se rval,
za zjevy krajín meluzina propadla

a třicátého srpna, pamatuji se, vrby temněly,
byla to první lež:
Jana mne miluje, čaloun se chví, stín ruky nesmělý,
šat přizpívaný leknínem, na vše to vzpomeneš.

Ne zahradu, dejte mi jeden květ
a dvoje sandály,
s tím květem jsme se oba dva
zahrady nadáli,

ne zahradu, dejte mi květu stín
pro hořkých dnů mých svit . . .
Suchosti, shořely tu kdo:
myšlenka nebo cit?

Tak léta minula . . . V stožárech novostavby
mihl se kdos a píseň slastně vázal,
že bůh to byl, ale bůh jaké plavby,
já domníval se, tázal.

Odstrašen krásným přízrakem, se srdcem zádušným
zbloudil jsem na Hradčanech,
tam s vrátným rozmlouvám, má plnovous
Viktora Huga, snad se mýlím,
snad litanie chrámové jsem o půlnoci zaslech',

snad doga zlá skučela náruživě na měsíc
svým altem zdrceným —
snad o obšírné stránky střech šumělo město víc,
čtouc, že čas paláců jde o dům dále . . . Vím,

na balalajku hrát přec mohl bych teď před svítáním
v kantině dřevěné,
tu na třech strunách pátou sloku odzpívám a táním
úsvitu překonán, vykročím nebo ne.

Potichu hrají pohádky o jednom Palečkovi
a jsou to kratochvíle,
zabloudit v hvozdech pojednou a říci: kdo mi poví,
kde bych se našel, bylo mi kdysi šest let a tři chvíle?

Či je to výčitka, jež přes pně a přes ráhna
sosen jako hlas vzdychne:
dnes, oslněný bouřemi, budeš si jednou, prahna,
na strunu svítiti, jež tichne, tichne, tichne?

Tak léta minula . . . Pod starším prstem jejich
máloco uhněteš
z hlíny rozpaků v dějích,
jež zoufaly a jež

jsi nepřemoh' v údivem láskyplně dotýkanou
skutečnost světél, stínů . . .
Jen noci jsou, osvobodivě vanou
a rozumíš, kdo naklonil ses k vínu

u vytržení snad, jak milenci se smějí . . .
Leč touha cloní nás přes svoje tajné jméno,
že, kde jsi ještě nedopil, oni se rozcházejí
s uzlíčkem slov, jež řekli přes rameno.

MOUDROST LÉTA

I

Byl podvečer, divadlu venkovskému podobající se,
oblaka barokní štěpnicí mizela.

Neznámý povoz čekal před závorami železnice
a dítě, ne větší než ovce zcizelá.

To západ sluneční, v týchž barvách, jež můj přítel Maxim
nosíval

rád na svých kravatách,
pomalu has' za otevřeným oknem. Tiše dál
smích břechtanových listů vysoký až k nebi sáh'.

Modravé téměř dvorce propouštěly ze vrat dělníky
a, stopou ztajen, křídly zjevný již
klidlámal údolí, tam marnivě, tam důvodně sestával
veliký
a na věž sed', jak sýček na cypřiš.

Ušel jsem sotva kroky tři. Hrací hodiny z Černolesí
na stěně salonu prvního nájemce tam bylo znát
i kamna zářící havraním stříbrem, klavír kdesi,
prst hodin slunečních, jenž neměl na co ukázat,

a mlýn stál nalevo, pod vrbou ryba, mlýn,
jak jsem si vzpomínal, byly tu pěkné večery,
tu stará otřelá medaile měsíce svítila do hlubin,
tu chlapec lásku hledával, kde kvetly dřišťály,

tu dál se šlo až ke zdi zámecké, tu v puklinách
balvanů opukových i v kůře zimních druhů jabloní
hodinky svatojanských broučků tikaly nad dvojicí
dětských hlav,
ve vlysech listoví večerní tlukot srdcí zní.

Dvě stě let v lipách šumělo. Tehdy jsem vryl do
sladké kůry pni,
že větší moudrosti světla nad stín není . . .
Stín zatím vzrůstá, vzrůstá, jednou zposupní . . .
Otevrou okno. Polštář zakoupí. A růži k závidění.

Byl podvečer, v krajině zjevoval se šum za mými rameny
a jako v dílně loutnaře jsem křivky ticha odhaloval,
ku dvorci mířil jsem (přes profil sochy kamenný) —
kde přítel můj svou pušku vyčistil a k zítřku připravoval.

Neznám jsem lidi potkával již pozdě za soumraku,
divého Boska v srdci ukrytého maje;
tam čížbář šel, bezvousý voltairián, za polem
 provhlého máku,
ustudně stařík tlachals ponocným, že viděl čaroděje.

U vodní pily, blažen, cítím vonět olivu. Kdo as
ji nyní něžně rozhoupal, jak čisté údy mytů?
Kdo jen to byl, jenž tiše zpíval pak a jeho hlas
vzdálil se za hvězdy? V loukotích jejich třpytu

podvečer ten divadlu venkovskému podobal se,
oblaka barokní štěpníci mizela,
nádražní závory jsou zdviženy, koleska čekající
 dala se v pohyb zase
i dítě, ne větší než ovce zcizelá.

Jak rychle dovede slunce zapadnout, když záchvěv
 stopujeme
za duby korkové tam na výšinách!
A klenba úst — vždy temněj' zvučí jen proto snad,
 že každé slovo němé
ji staví jako náhrobek — jak chutnala by vína.

Pozpátku raci putují ve zvěrokruhu, oči žab,
hluboce zlátnoucí, sledují mléčné dráhy shawl,
nikdo nic netuší a vrabec světový vajíčka snáší za okap,
zatím co veský hrobník při lampě nový hrob vykopal.

Sotva se rozhlédneš, zavrou se kola horizontu znenadání,
souznavě šedá na mraku,
a nevíš sám, prošel jsi vzdálenost, či prostoupil jsi zdání,
jež žilo skutečnost jen silou zázraku?

Smrt není kavalír . . . Vždy převrhla a pila
a byla lék a byla zranění.
Leč tím, že jádro *drsně* pochopila,
nestvořila mu ještě žádný pocit chránění.

Stoupaly hvězdy, opojnost se vznesla
a nahé roucho přede si.
V sebe se vrátily i kladivo i tesla
pod zaměstnanými nebesy,

když náhle plavovlase
zdvižený ve smyslech
obraz kteréš ženy
měl naspěch ve své kráse
a něžněl z mušle ech,
ač dávno zavržený.

Vším, čím se nevzdal přímo
ten přízrak zlatých míst
jak mythus bloudil ve mně,

ač myslil jsem, že mimo
nosí svůj ametyst
a užívá své země.

Řek' jsem: neklame-li tě
má dávná láska snad:
střevíček protančený,
mé milované dítě,
a roztrhaný šat
najdeš tam uložený.

Klesaly hvězdy v čirá domnění,
jatagan paprsků spěl v propast toho světa,
čekal jsem každý okamžik: v kuřátko bůh se promění
z kropenatého vejce léta.

Kdos včelín zamykal. Vodotrysk povětroně sršící
prozářil noc jak starou komnatu,
zelený vody rým zhasínal pod okovem v studnici,
by verše kruh víc neroztránil tu —

Jak obracená stránka, šikmo zníc,
nás žene přes tušení dál —
něco v nás může nevidět, když zříme nic . . .
I sklíčen, s nadějí těž, k příteli jsem temnem putoval.

II

Příteli Maxime, jsi hvězdářem a zahradníkem ticha,
Kristovu hlavu máš od Tiziana,
v kruzích tvých úvah Múza pastýřská tě hovořiti slýchá,
když tone čas, na okrajích svých tana,

když teple hustý déšť jak ruka v kožišině
rozšumí klid a šumí přes motiv
luny a dětství, kde jsme šťastně, plynně
v hrách zakoušeli jejich světlý vliv.

Na trámech doupnák sedí teď (takhle i dudy visí),
vikýřem jako střílnou možno zřítí svět,
zde často ruka tvá s praporem úskok mísí,
by se střech oblak holubů hned zrána dal se v let.

A šťasten komorami procházíš, zde loňské ovoce
voní jak staré barvy na obrazech,
kožená jablka v kupě na rákosí, mišpule dokonce,
stoupání melounů v parabolických srážech,

tvůj dům je bez čísla, větrná korouhvička sršně plaší
i ticho pod střechou do ruda věžené.

Může se stát, že dveře zaskřípí, blíží se dešťů
dostavník, tvůj zrak se snáší
na malbu počasí, zda trvalou, či zda se přežene.

Samotná loutna leknínů jak na rybníce šumí
okrouhlým rytmem; smyčce orobince!
Růžový verš jsem přečet' nastinidle lampy, samota tlumí
v dalekost žal, ty stáří Krista máš a času věnce

stále se zelenají. Kdo nežehnal by tu
tvým rukám kostnatým, skloněným na zahradě,
když lýkem sotva patrným ohnivě stonky blankytu
s hrachorem poutáš rád, žár barev vzduchem ladě?,

když k tyčinkám a kolíkům připojíš okurkový květ
s tím broučkem na blizně, sluníčkem nebo mandelinkou
a slunce shrne tvář? Když náušnici možno uvidět
pod vlasem tvým, s ozdobou zcela tenkou?

I doba přichází, kdy kosířem, mírně jen zahnutým,
v březnu a v dubnu keře prostřihuješ;
kořeny révy temně přes noc rozraší, úponky svlačce
přidají se k nim
a téměř vteřinou si jaro zopakuješ . . .

A jaký šum rozrývá těžký trouch a jaký ruch to
pojednou,
v hluboké pohnutí když volá kukačka i bekašín!
Na chlumech oráč s pluhem ze dřeva je zbarven
krajinou
potichu do šeda. . . A kouzlo za svůj stín

přemlouvá sluchem zrak pro tóny doufané,
kde hlas ti odpírá trpná melancholie . . .
Je měsíc srpen, srpek měsíce mé srdce ovane,
hle, děkanova třešeň rozkvétá a bílé jiskry sije,

hle, mladé akáty, které jsi loni k ránu zasázel
pro včely své, jichž hojnost věru máš —
zmoknutí nesmí záhy jejich květ, jak jsi mi děl,
neb pestík medu pozbude. A zvolna vykládáš

o umění být včelařem a o rybách, jimž rozumí jen ten,
kdo vody má alespoň po kotníky:
vybrat si podivný, zároveň zasmušilý den,
hry mlh mít na břehu za společníky,

hry mlh s kypěním Degassových tanečnic a vody van . . .
Tak vidím tě, jak voníš puškvorcem,
jak směrem udice jsi trochu kolébán,
jak smekneš pohledem na vlny věčný lem,

aneb, jak, domů vrátiv se, bažanty krmíš pšenicí
před květy dahlií, tak krásných na líčko,
a jen se ohlédneš, zříš, jak páv, pěnicí
systém svých jisker, šílí maličko.

Na straky někdy v sadě puškou namíříš. I stane se,
že přešlý
a zbloudilý brok můžeš nalézt na podzim
v jablku tam. A, zatřeseš-li,
brok s jádry zahrká, ač velmi cizí jim . . .

Příteli Maxime, jsi hvězdářem a zahradníkem ticha,
Kristovu hlavu máš od Tiziana —
v nebesích sladce oblačných pro slova béřeš roucha,
když tone čas, na okrajích svých tana.

A mám tu vzpomínku, jak svícen hliněný na soudek
vína klada,
mne vítáš teď, ne bez pohnutí —
otáčíš prstenem, je slyšet: rosa padá
s té vlny, jíž je noc. S té přídě, jíž je luna v plutí.

III

Stane se, stane, jako by Krakonoš lomozil na horách
a lámal větroví;
po celou noc, po celou noc severní vítr táh'
balvany tmy, proč, nikdo nepoví,

řev zřítíl se a nový vyrůstal; tu lehko zdařilo
se kol celníka projít pašeráku,
pernaté tajno pařezů pro bludné kroky zářilo,
lze snadno sejít k hospodě a tlachat při tabáku.

Pověra stíní oči zlatou kořalkou, jen přilož ucho, slyš! —
pod osikami světélkují poklady,
vyhasne v dýmce z vřesového kořene, ó, jak se chvíš,
nad hnáty hradů smršť krákorá v tónech bez řady.

Nicméně z bud, ucpaných hlinou, vyhlízejí uhlíři,
a hlavou spočinou na levém rameni;
až bouře svoje síly uvíří
jih jemný sluch škrábne o komára ve vlhkém kamení

a ticho nastane . . . Na malou harfu vítr počne hrát,
pobledlé prsty tmy dotknou se virginálu,
nad půdu rozrvanou obilí plavý chvat
vznáší se zas i tam, kde vyklíčilo v málu

u pasek pískových. — Tak tehdy přišel jsem v tu krajinu
a po způsobu severana, smuten dobrodružně,
zpytuji ptáků let, již, veslující pod ochranou dnů,
podobají se slovům záhadným, jež vysvětlit lze různě.

A toulám se . . . Pušku si nevypůjčím Maximovu,
je pohřeb v dědině, chudý a bez ozdob.
A léto let, hodiny zní, zní umíráček znovu
vším tím, proč se v nás stydí hrob.

Čím to, vy přátelé, vy milovaní,
že umíráme do kořínků trav?
Co zbylo nám? Míňený dar v zámce dlaní.
A bohům? Spadlý architráv.

Čím to, že klesáme, sotva jsme dali slib?
Jak tebe chápat, tělo, tuto ruku?
Že nejsi těžké, ale že jsi šíp,
kladný zas a zas na nepřítomnost luku?

Je to jen jiná věčnost, která nutí naše omyly,
aby se staly všemohoucími
ó, duše, proto snad, že zlomili
jsme v ráji větev, rei mi?

Setmí se rukou práce složenou. Dech jabloní jak pítí
ovál mne mžením květů svých
a, nevěda čím překvapiti
tísnivý neklid, v smích se zdvih'.

Ve chlévech rozžehují plyn jak jaro rozšumělý
a mezi bandaskami kymácí se stíny
žen, boků těžkých, nader . . ., obraz stmělý
zahučí v krvi mé, lesk šíje líný

a pohled zdivený, jenž váhá nežli stýskne
po vůni násilí . . . (Ach, dosud praská keř).
K prameni pudů, jenjen tryskne,
přichází pít pradávna zvěř.

Puls táhne na půlnoc. Zas cítím jabloňový dech
i sbohem, vzrušené do šátku příštích dní,
tma vlhce zraje k dešti na sadech,
tma náruživě ostatní

a bude neděle: úkosný profil contessin, plačící v oratoři.
Loď chrámová pluje chladem svých ech
a zbožní, z dýmu kadidla stejně jak plavci moří
ze svitku dýmu, čtou si příští břeh.

Pak liják bubnuje. Tu mnozí pomyslí si,
že náměstíčkem hrčí koleska
a při pečených kvíčalách utratí večer jako kdysi,
když sláva čižbářů tu byla pověstná.

Vědomí vydá nepřátelským silám
i nejskrytější cudnost moci tvé . . .
To tam je kouzlo nesplnění! Také vílám
háj, rákos . . . příliš známě přešel do krve.

Tos ty, co v sobě ničí poznání! Jak stříci
krajností touhy ono neznámé?
Kdože zaklíná tak, by současně chtěl říci:
neotvírej se sézame?

Stávám se dešťů hlídačem, kol sýpek jdu i alejemi,
babího léta vlákno zachytí tvář má,
za pampeliškou vidím hroty Krkonoš a směry všemi
sloup vzduchu jasného, kde nebe spočívá —

když náhle ve smyslech obraz kteréši ženy
má naspěch ve své kráse, zdvižen plavovlase
a boří rám, již příliš uvážený
a zdá se, zdá se, zdá se . . .

A zavřeš víčka, volán, uhádneš-li,
čí je to dech a čí to dlaně jsou.
Ale že's neuhod, jdi!, jiní sem už vešli,
by zatančili, hrozen pod patou.

Je dobře cypřiš znát. Melancholie má klube se ze skořápky
jak černé kuřátko, ne málo smuteční.
Některý pozdrav zahořkne, pozdrave příliš sladký!
Mé sbohem krajem doznívá. A zní.

ZMIZELÁ KATEDRÁLA

I

V barokních větvích věží
monogram Panny Marie,
zda víte ještě? Dveří
stín pootevřen je,

vidíme křtitelnicí
šikmo na pohled stát,
v gótické vodě spící
smích růže stříbrem vlát,

ořechů vůně těžká
a vůně kadidla
jak účes visí; zlehka
vosková krůpěj schla,

přeměn fotografie
v píšťálách světla jdou,
povětrí varhan kryje
přízí pohyblivou

obrazů oživení
a hlas, jímž opadal
květen tvé líce na sních
tváře, ne dál, ne dál.

Mučenka, šelest stroucí,
až na strach jemní. Svát
propadává se v mroucí
vzpomínky prstoklad:

II

Sedmnáctého září
přšelo v aroma.
Zda víte ještě? Maří
pád krůpěj nebo má

zachvění, které zpřímá
tváří v tvář pohled svlék'.
Zas padla krůpěj, hřímá
v čechrání fialek.

Odnímala jste dlouze
stín vůním plynoucím,
splav vašich vlasů kanul,
med k nocem mým.

„Hled'te,“ řekla jste hlasem,
setkaným v zrcadlo,
„klesají mlhy pásem
pro jakou kytici?

Podzim znamená míti
strach před květinou,
co milujem' opustiti
pro zimu jinou,

kdos jiný sliby střese . . .
Hlouček nějakých slov
přiběhne . . . Skryjeme se,
slyšet, co říkají —.“

Zvon vašich boků se kýval,
hle, vášně klekání,
kde úsměv kdysi splýval
slepá zář poraní.

„Hled'te,“ řekla jste hlasem,
setkaným do jména,
„jak očunovým časem
zlomena

je naše katedrála
v tón neživý —
tam pomalu stín svála
jsem já i vy.“

III

A pak se navraceti,
toť smrt, jež vybízí . . .
Rosa lehounce letí
a zvoní rybíz,

do vlahé vůně tichne
na kopcích ovoce,
rub lístku olše vzdychne,
zní barvy dalece.

Obrácíte se ke mně
v ozvučném prostoru,
melancholická země
nespíná ramen hru.

Každý okamžik z kdysi
popírá, že teď jsme,
když den se zjevil čísi,
ne můj, ne zřítelnici mé.

Jenom hněv vyčítavý
ničí jak nikdy dřív
lež na lež . . . pak se znává,
klam nový nezmariv.

A van se zvedá krajně,
krákorá přes lada;
poznámenávám si tajně,
že slunce zapadá.

Zapadá? Udeří-li
o knihu kniha snad,
prach víří jenom chvíli . . .
Básník ji prodlouží.

IV

Zda vzpomínám si křivě
při bloudění, jež zná,
vy, zprvu důvěřivě,
pak vděčně nehmotná?

Ten pohyb vašich kouzel
zda ještě naleznou?
Je mi jako bych vzbouzel
v nejsladší ruce tmu,

zachytiv unášené
ve výjev mlčení,
zřím: tvar ve tvar se klene
na minulosti pni.

Vteřina před hodinou
je studní nejhlubší,
nejrychlejš' tone kámen
a chví se kruhy, chví.

Pak zvolna z blaha vlaje
(s hlavou, svítící vzad),
ta která zesnulá je,
nevíš jak zbožňovat.

Ach, zpět po temnu z ženy
mít rád, mít rád, mít rád,
uchvátiv, uchvácený,
vroucně prehlivý snad,

zbožňovat. Podzimního hlasu
stín kouzlo přiláká
na krásnou závrať času,
když teskní oblaka

a na klamání stálá
jež nelžou v závratí —
že, co ti vlna vzala,
moře zas navrátí . . .

V

Jak nit a slina u vřetena
je měsíční svit . . . Ach,
jablka slov teď vážím
na souhvězdí Vah,

ke katedrále mířím
lukem fantasie,
dovolte, zlatý prach zvířím
a mrtvá ožije,

po velkém slastném hnutí,
rozhozen hřměním řas
v jasmínové shrnutí
doteků — mám vás zas:

v barokních větvích věží
monogram Panny Marie,
zda víte ještě? Dveří
stín pootevřen je,

rozkvétá pavučina
jako pláč stařeny,
karafiáty fresek
voní po kořeny,

kadidlo dosud modrá
se v účes hudební,
či je to třpytná odra
a hroznů dík a dní?

Jak plíseň doutná zlato
za svící ospalou
a lithurgicky sváto
je světcům nad hlavou

a bouře klenby stinná
nad snopy varhan je . . . ,
krouží tajemnost jiná
v loukotích hostie.

VI

A zase noc vlá vaše . . .
Zmocněna podobou
zmocňuje se mne plaše,
že, mámen od obou

pod granátovou jabloní básním.
Ach, kdo mi odpoví?
Některé kroky nevyjasním,
ta křídla za slovy,

zda ve vašem srdci tehdy
lež smíchem voněla,
či byla ruka krásná,
jež orloj prochvěla?

Nevím. Čas úsměvu tě kráslí,
vana mi dlouze v líc . . .
Co na tom, ještě hráš-li?
Hrá tma a vrcholíc

bledne. A větve zobou
modravé vlny par,
nově, měsíčnou nepodobou
jeví se země dar,

nově i čas . . . Ten neskonale
chraň cit a jeho van.
Vždyť, mučen, žil by dále,
leč zmírá, zpytován.

OBSAH

Tanec ve vyhnanství	7
Moudrost léta	14
Zmizelá katedrála	28

HOLAN: TRIUMF SMRTI

*POESIE svazek 17. Verše z let 1927—28.
Druhé přepracované vydání. Vytiskl a vydal
v březnu 1936 Melantrich a. s. v Praze. Mimo
vydání obyčejné vyšlo 10 číslovaných výtisků
na ručním papíře Pannekoek a 5 výtisků na
imitaci jpanu.*

